

O. Lubor Dobeš – Láska pomíjivá a láska věčná

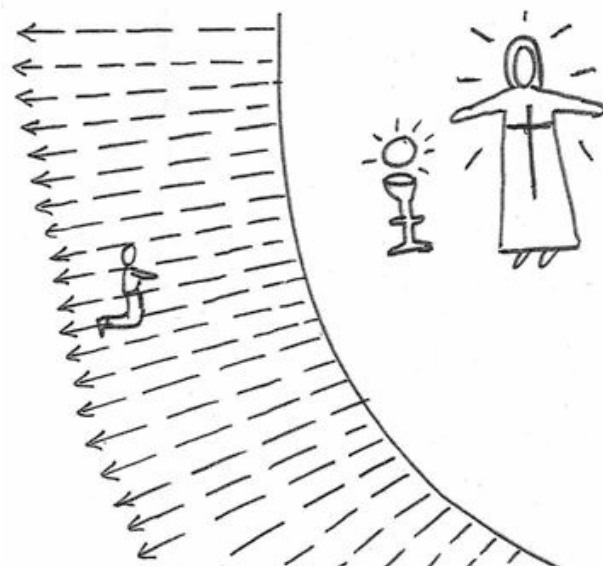

Někoho velmi potěšil malý paprsek pomíjející lidské lásky tím, že dostal dopis nebo květinu, a nebo si s ním někdo povykládal.

Ale z kolika paprsků Boží lásky, která je

věčná, by se mohl denně těšit, kdyby si našel celou hodinu čas na hlubokou modlitbu, a kdyby neodbýval rozhovor s Kristem po Svatém přijímání.

Jak lehko, bohužel i mnoha lidem, kteří chodí do kostela, Kristus dokáže v okamžiku smrti, že jim šlo jen o lásku lidskou a o Boží lásku vlastně nestáli!

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar prorockví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdál všechno, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne. Prorockví - to pomine; jazyky - ty ustanou; poznání - to bude překonáno.

Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.

Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzříme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.

1. Korintským 13,1-13